COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 22.7.2024
COM(2024) 305 final

# RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

## cu privire la aplicarea Regulamentului (UE) nr. 912/2014 în ceea ce privește răspunderea financiară în contextul soluționării litigiilor dintre investitori și state în cadrul acordurilor internaționale la care Uniunea Europeană este parte

# RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

## cu privire la aplicarea Regulamentului (UE) nr. 912/2014 în ceea ce privește răspunderea financiară în contextul soluționării litigiilor dintre investitori și state în cadrul acordurilor internaționale la care Uniunea Europeană este parte

## 1. Introducere

La 23 iulie 2014, Parlamentul European și Consiliul au adoptat Regulamentul (UE) nr. 912/2014 de instituire a unui cadru pentru gestionarea răspunderii financiare legate de instanțele de soluționare a litigiilor între investitori și stat, stabilite prin acordurile internaționale la care Uniunea Europeană este parte („Regulamentul privind răspunderea financiară"). Temeiul juridic al Regulamentului privind răspunderea financiară este articolul 207 din TFUE privind politica comercială comună, care vizează și investițiile străine directe.

Comisia este instituția Uniunii responsabilă de administrarea Regulamentului privind răspunderea financiară. În cadrul Comisiei, serviciul responsabil este Direcția Generală Comerț; Serviciul juridic este responsabil de reprezentarea Uniunii în cadrul procedurilor de soluționare a litigiilor și în cadrul eventualelor etape ulterioare ale procedurilor.

Regulamentul privind răspunderea financiară stabilește criterii pentru determinarea statutului de parte chemată în judecată și pentru alocarea răspunderii financiare între Uniune și statele membre pentru un tratament care ar putea genera acordarea de compensații financiare în urma procedurilor de soluționare a litigiilor dintre investitori și state.

În general, răspunderea financiară este alocată entității responsabile de tratamentul care generează dreptul la compensații. Acest aspect implică faptul că Uniunea poartă răspunderea financiară atunci când tratamentul în cauză este efectuat de către o instituție, un organism, o agenție sau un oficiu al Uniunii, în timp ce un stat membru poartă răspunderea financiară atunci când tratamentul în cauză este efectuat de el. Cu toate acestea, în cazul în care un stat membru acționează în conformitate cu legislația UE, de exemplu prin transpunerea unei directive a UE, răspunderea financiară îi revine Uniunii, întrucât tratamentul în cauză este necesar în baza legislației UE.

În ceea ce privește statutul de parte chemată în judecată, regula este că, în general, partea care poartă răspunderea financiară acționează și ca parte chemată în judecată în cadrul unui litigiu. Cu toate acestea, există circumstanțe specifice în care Uniunea acționează în calitate de parte chemată în judecată chiar și atunci când un stat membru poartă răspunderea financiară parțial sau integral. Acesta este cazul, de exemplu, în situația în care: un stat membru solicită ca Uniunea să acționeze în calitate de parte chemată în judecată (de exemplu, având în vedere expertiza tehnică necesară în cadrul litigiului); cauza implică și un tratament efectuat de un stat membru, iar acest tratament este necesar în baza legislației Uniunii; un tratament similar face obiectul procedurii OMC de soluționare a litigiilor și este necesar să se asigure consecvența argumentării.

Regulamentul privind răspunderea financiară stabilește modalitățile de asigurare a faptului că atunci când Uniunea acționează în calitate de parte chemată în judecată în cazuri care privesc un tratament efectuat de un stat membru, Uniunea și statul membru în cauză colaborează îndeaproape în cadrul procedurii de soluționare a litigiilor, în conformitate cu obligația de cooperare loială consfințită la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană. Această colaborare include luarea în considerare a apărării și a protejării intereselor statului

membru în cauză, efectuare în timp util a schimburilor de informații și de documente relevante, consultări frecvente și participarea în delegația din cadrul procedurii.

Regulamentul privind răspunderea financiară stabilește și proceduri pentru ca statele membre și Comisia să încheie acorduri de plată a costurilor aferente litigiilor și a compensațiilor financiare, pentru a se asigura faptul că resursele UE nu sunt împovărate nejustificat, nici chiar temporar. În special, Comisia și statul membru în cauză trebuie să încheie un acord privind plata periodică a costurilor și privind plata oricărei compensații. Dacă statul membru în cauză nu acceptă răspunderea financiară, Comisia poate emite o decizie prin care îi solicită să plătească sumele corespunzătoare la bugetul Uniunii, împreună cu dobânzile aplicabile.

În cele din urmă, Regulamentul privind răspunderea financiară stabilește proceduri și cerințe pentru soluționarea cauzelor în situația în care soluționările litigiilor sunt în interesul Uniunii. Pentru cazurile care implică numai răspunderea financiară a Uniunii, Comisia este cea care hotărăște cu privire la respectiva soluționare. Când o cauză privește și un tratament efectuat de un stat membru, soluționarea unui litigiu fie necesită acordul statului membru, fie poate fi decisă de către Comisie, cu condiția ca soluționarea să nu aibă implicații financiare sau bugetare pentru statul membru în cauză.

Pe parcursul diverselor etape ale unui litigiu, Regulamentul privind răspunderea financiară impune Comisiei să informeze Parlamentul European și Consiliul, de exemplu atunci când primește de la un reclamant dintr-o țară terță o cerere de consultare sau o notificare cu privire la intenția lui de a declanșa o procedură de soluționare a unui litigiu.

## 2. Domeniul actual de aplicare al Regulamentului privind răspunderea financiară

Regulamentul privind răspunderea financiară se aplică procedurilor de soluționare a litigiilor dintre investitori și state declanșate de un reclamant dintr-o țară terță și desfășurate în temeiul unor acorduri la care UE este parte. În prezent, până la ratificarea și intrarea în vigoare a acordurilor care conțin un mecanism de soluționare a litigiilor dintre investitori și state, de exemplu acordurile bilaterale cu Canada (CETA), Singapore, Vietnam, Chile, Regulamentul privind răspunderea financiară se aplică efectiv numai cazurilor de soluționare a litigiilor dintre investitori și state declanșate împotriva UE în temeiul Tratatului privind Carta energiei (TCE).

## 3. Cauze declanșate împotriva Uniunii în temeiul Tratatului privind Carta energiei

Până în prezent, au existat două proceduri de soluționare a litigiilor în materie de investiții declanșate împotriva Uniunii în temeiul Tratatului privind Carta energiei. Aceste proceduri sunt în curs de desfășurare. În plus, au existat puține cereri de consultări primite de Uniune în temeiul articolului 26 din TCE care, până în prezent, nu au ajuns la etapa de arbitraj oficial. Toate aceste proceduri sunt descrise în detaliu mai jos.

### a. Plângeri ale Prosisa și Risteel Corporation cu privire la sistemul spaniol de sprijin pentru energia din surse regenerabile (2015)

În 2015, Comisia a primit două cereri de consultare în temeiul articolului 26 din TCE, de la întreprinderea elvețiană PROSISA AG și, respectiv, de la întreprinderea neerlandeză Risteel Corporation BV. Comisia a informat Parlamentul European și Consiliul în conformitate cu articolele 4 și 7 din Regulamentul privind răspunderea financiară, la 7 octombrie 2015.

Ambele întreprinderi au făcut investiții pe teritoriul Spaniei în sectoarele fotovoltaic și eolian și în producția de energie regenerabilă cu biomasă, iar plângerile lor se refereau la decizia Spaniei de a modifica sistemul de sprijin pentru energia din surse regenerabile. În paralel, întreprinderile au declanșat și proceduri împotriva Spaniei. În esență, întreprinderile au argumentat că Comisia a încălcat standardul de tratament corect și echitabil consfințit la articolul 10 din TCE prin intervențiile pe lângă instanțele de arbitraj constituite în temeiul TCE și prin susținerea faptului că TCE nu s-a aplicat în relațiile dintre un stat membru al UE și un investitor dintr-un alt stat membru al UE.

În temeiul articolului 26 alineatul (1) din TCE, la 1 decembrie 2015, au avut loc consultări între investitori și Comisie. Comisia a clarificat faptul că a considerat că nu exista un temei juridic valabil care să permită întreprinderilor să continue procedurile de litigiu împotriva Uniunii.

Întreprinderile nu și-au continuat acțiunile împotriva UE.

### b. Plângeri ale Nord Stream 2 cu privire la modificarea Directivei privind gazele naturale (2019)

La 12 aprilie 2019, Nord Stream 2 AG, o filială a Gazprom înregistrată în Elveția, a adresat Comisiei o scrisoare prin care solicita clarificarea aplicării regimului de derogări prevăzut în Directiva (UE) 2019/692 din 17 aprilie 2019 de modificare a Directivei 2009/73/CE privind gazele naturale („Directiva de modificare a directivei privind gazele naturale”)[1]. În scrisoarea sa, Nord Stream 2 a notificat Comisiei și o presupusă încălcare a TCE și a cerut UE să încerce să ajungă la o înțelegere pe cale amiabilă în conformitate cu articolul 26 alineatul (1) din TCE. În conformitate cu articolul 4 din Regulamentul privind răspunderea financiară, la 13 mai 2019, Consiliul și Parlamentul European au fost informate cu privire la aceste evoluții.

Nord Stream 2 AG a susținut că, în temeiul Directivei de modificare a directivei privind gazele naturale, ea ar trebui să fie derogată de la normele privind separarea, accesul terților și reglementarea tarifelor aplicabile în temeiul Directivei privind gazele naturale, deoarece o astfel de derogare i-ar permite să recupereze investiția realizată, respectând astfel așteptările sale legitime. Întreprinderea a susținut că, în cazul în care nu este eligibilă pentru o derogare în temeiul Directivei de modificare a directivei privind gazele naturale și nu se iau alte măsuri pentru a o plasa într-o poziție echivalentă, în această situație s-ar încălca obligațiile UE în temeiul TCE, în special articolele 10 și 13 din TCE. Nord Stream 2 AG a susținut, în plus, că este un investitor al unei părți contractante în temeiul TCE, deoarece este o întreprindere cu sediul, și cu o mare parte a operațiunilor sale comerciale, în Zug, Elveția.

Consultările dintre Comisie și Nord Stream 2 au avut loc la 25 iunie 2019. Comisia Europeană nu a decis încă dacă ea consideră că Nord Stream 2 este în postura să depună o plângere în temeiul TCE deoarece așteaptă prezentarea de către investitor a unor dovezi concrete cu privire la operațiunile lui comerciale din Elveția. În plus, Comisia a informat investitorul că ea consideră că Directiva de modificare a directivei privind gazele naturale este nediscriminatorie și conformă cu obligațiile internaționale ale UE în temeiul TCE. În legătură cu eligibilitatea Nord Stream 2 pentru o derogare, Comisia a reamintit normele Directivei de modificare a directivei privind gazele naturale, în special faptul că autoritățile statelor membre

[1] Directiva (UE) 2019/692 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 de modificare a Directivei 2009/73/CE privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale (JO L 117, 3.5.2019, p. 1).

relevante sunt cele care decid acordarea de derogări pe baza normelor naționale de transpunere a directivei și a cererilor individuale.

În continuare, Comisia a avut schimburi de informații scrise cu Nord Stream 2 la 8 iulie, la 26 iulie și la 6 august 2019. La 25 iulie 2019, Nord Stream 2 a depus la Tribunal o cerere de anulare a Directivei de modificare a directivei privind gazele naturale (cauza T-526/19). Tribunalul a respins acțiunea ca inadmisibilă prin Ordonanța din 20 mai 2020[2]. În urma unui recurs, Curtea de Justiție a anulat în parte ordonanța Tribunalului și a declarat admisibilă acțiunea în anulare introdusă de Nord Stream 2 AG în ceea ce privește anumite dispoziții ale Directivei de modificare a directivei privind gazele naturale[3]. Curtea de Justiție a trimis cauza spre rejudecare Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe pe fond cu privire la acțiunea în anulare, care este în prezent în curs de soluționare (cauza T-526/19 RENV).

La 26 septembrie 2019, Nord Stream 2 a transmis o notificare prin care solicită deschiderea unei proceduri de arbitraj împotriva Uniunii, în temeiul articolului 26 alineatul (2) litera (c) și al articolului 26 alineatul (4) litera (b) din TCE. Comisia a informat Parlamentul European și Consiliul, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul privind răspunderea financiară, la 1 octombrie 2019.

În notificarea prin care solicită deschiderea unei proceduri de arbitraj, Nord Stream 2 AG susține că Directiva de modificare a directivei privind gazele naturale și acțiunea UE în legătură cu Directiva de modificare a directivei privind gazele naturale au încălcat obligațiile UE în temeiul TCE, în particular articolul 10 alineatul (1), articolul 10 alineatul (7) și articolul 13 din TCE.

La 9 decembrie 2019, UE a contestat arbitrul desemnat de Nord Stream 2 AG. În urma schimburilor de informații scrise cu privire la chestiuni de competență jurisdicțională și de fond în cursul anilor 2020 și 2021, procedura a fost suspendată în martie 2022, după ce Nord Stream 2 AG a făcut obiectul unor sancțiuni internaționale și a intrat în procedură de concordat (un tip de procedură de insolvență în temeiul dreptului elvețian) în Elveția. La 3 octombrie 2022, UE a transmis că o nouă suspendare a arbitrajului ar fi nejustificată și că Tribunalul ar trebui să pună capăt arbitrajului. La 13 octombrie 2022, Tribunalul a organizat o reuniune procedurală cu părțile în cauză, prin videoconferință. Nord Stream 2 AG a informat Tribunalul că administratorul desemnat în temeiul moratoriului privind concordatul provizoriu ar permite continuarea arbitrajului, cu condiția ca o parte terță să asigure finanțarea necesară pentru continuarea arbitrajului. Ca răspuns, UE a transmis că Nord Stream 2 AG nu a demonstrat o posibilitate rezonabilă de a relua arbitrajul și că informațiile suplimentare furnizate de ea nu justificau o nouă prelungire a suspendării arbitrajului. UE a transmis, în plus, o cerere de garantare a costurilor. Prin scrisoarea din 24 noiembrie 2022, Nord Stream 2 a informat Tribunalul că a asigurat finanțare pentru continuarea arbitrajului și a solicitat Tribunalului să revoce suspendarea procedurii. UE s-a opus și a reiterat cererea ei de emitere a unui ordin de încetare a procedurii sau, ca alternativă, a unui ordin de respingere a reluării arbitrajului, cu excepția situației în care Nord Stream 2 constituie o garanție pentru costuri într-un mod adecvat și într-un cuantum adecvat. Prin ordonanța din 14 iulie 2023, Tribunalul a respins cererea de încetare a arbitrajului, dar a admis cererea Uniunii de constituire a

---

2 Ordonanța Tribunalului (Camera a opta) din 20 mai 2020, *Nord Stream 2 AG/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene*, cauza T-526/19, ECLI:EU:T:2020:210.

3 Hotărârea Curții de Justiție (Marea Cameră) din 12 iulie 2022, *Nord Stream 2 AG/Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene*, cauza C-348/20 P, ECLI:EU:C:2022:548.

garanției pentru costuri. În consecință, el a impus întreprinderii Nord Stream 2 să depună o garanție financiară pentru cheltuielile de reprezentare juridică ale UE la Curtea Permanentă de Arbitraj (CPA). Garanția necesară pentru acoperirea costurilor a fost plătită în mod corespunzător. Următoarele etape vor fi un schimb suplimentar de informații scrise și o audiere orală care va avea loc, probabil, la începutul anului 2025.

Documentele referitoare la acest arbitraj sunt disponibile pe site-ul de internet al CPA[4].

### c. Plângeri ale unor investitori din UK în numele AS PNB Banka împotriva cerințelor de reglementare introduse de Banca Centrală Europeană (2019)

La 2 mai 2019, Comisia a primit o scrisoare în temeiul articolului 26 alineatul (1) din TCE, din partea unor investitori ruși (cu cetățenie UK) în numele băncii letone AS PNB Bank, în legătură cu anumite decizii ale Băncii Centrale Europene (BCE) care au impus băncii cerințe de reglementare și care, potrivit plângerilor, au afectat investițiile lor într-un parc eolian din Letonia, denumit Winergy.

În particular, investitorii au susținut că un proiect de decizie a BCE din 17 mai 2019, care impunea băncii AS PNB Bank termene pentru soluționarea expunerii sa la Winergy și pentru atingerea anumitor praguri de adecvare a capitalului, a dus la retragerea licenței băncii și la pierderea investițiilor făcute de ei în Winergy. Investitorii au susținut că, prin acțiunile sale, Uniunea, împreună cu Letonia, amenințau continuitatea existenței și a securității investițiilor lor în Winergy, încălcând obligațiile UE în temeiul părții III din TCE.

La 24 mai 2019, Consiliul și Parlamentul European au fost informate cu privire la aceste afirmații.

La 28 iunie 2019, Comisia a adresat o scrisoare investitorilor, exprimându-și opinia că ei nu se aflau în postura de a declanșa acțiuni împotriva UE în temeiul TCE, deoarece investitorii sunt cetățeni ai UE, și a sugerat retragerea plângerilor. Investitorii nu au continuat acțiunile lor împotriva UE.

### d. Plângeri ale unor investitori polonezi privind activitățile de extracție a lignitului din mina din Turów din Polonia (2022)

La 17 ianuarie 2022, Comisia a primit o scrisoare, în temeiul articolului 26 alineatul (1) din TCE, din partea investitorilor polonezi PGE Polska Grupa Energetyczna S.A. și PGE Górnictwo i Energetyka Konwencjonalna S.A. (denumiți în continuare împreună „PGE”), privind investițiile lor în activitățile de extracție a lignitului din mina din Turów din Polonia. Scrisoarea intenționa să notifice UE cu privire la o posibilă încălcare a TCE și conținea o cerere de a se realiza o înțelegere amiabilă între UE și PPG, în conformitate cu articolul 26 alineatul (1) din TCE. În particular, PGE au făcut trimitere la ordonanțe ale Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) în cauza C-121/21[5], prin care se dispune încetarea activităților de extracție a lignitului din mina din Turów.

---

4 https://pca-cpa.org/en/cases/239/.

5 Cauza C-121/21, *Republica Cehă/Polonia (Mina Turów*). Cauza a fost radiată din registru prin Ordonanța președintelui Curții, la 4 februarie 2022.

La 8 martie 2022, Comisia a adresat o scrisoare investitorilor exprimându-și opinia că ei nu se aflau în postura de a declanșa acțiuni împotriva UE în temeiul TCE deoarece sunt resortisanți din UE și a sugerat retragerea plângerilor. Investitorii nu au continuat acțiunile lor împotriva UE.

### e. Plângeri ale SCE Solar Don Benito APS (2022)

La 18 noiembrie 2022, Comisia a primit o scrisoare din partea investitorului danez SCE Solar Don Benito APS, în temeiul articolului 26 alineatul (1) din TCE. Investitorul își desfășoară activitatea pe piața energiei solare și a fost unul dintre reclamanții din cauza de arbitraj TCE privind *Green Power K/S și SCE Solar Don Benito APS/Regatul Spaniei* (cauza SCC nr. V2016/135). Comisia a intervenit în calitate de *amicus curiae* în cadrul respectivului arbitraj, care s-a încheiat printr-o hotărâre de respingere a plângerilor ca urmare a lipsei de competență jurisdicțională a tribunalului de arbitraj. În particular, tribunalul a considerat că hotărârile CJUE în cauzele *Achmea* și *Komstroy* erau aplicabile arbitrajului și că oferta Spaniei de a arbitra în temeiul TCE nu era aplicabilă în relațiile intra-UE. În scrisoarea sa din 18 noiembrie 2022, investitorul a făcut trimitere la hotărârile CJUE și la intervenția Comisiei în arbitrajul anterior, susținând că UE a încălcat TCE prin împiedicarea lui să-și exercite în mod efectiv drepturile legale în cadrul arbitrajului.

La 27 ianuarie 2023, Comisia a adresat o scrisoare investitorului, exprimându-și opinia că el nu era în postura să declanșeze acțiuni împotriva UE în temeiul TCE deoarece este resortisant din UE și a sugerat retragerea reclamațiilor. Investitorul nu a continuat acțiunile sale împotriva UE.

### f. Plângeri ale Klesch Group Holdings Limited și alții cu privire la Regulamentul (UE) 2022/1854 al Consiliului (2023)

La 2 octombrie 2023, Comisia a primit o cerere de arbitraj împotriva UE prin intermediul Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor relative la Investiții (ICSID) în cadrul unei proceduri de litigiu în temeiul TCE declanșate de Klesch Group Holdings Limited și alții („grupul Klesch”). Grupul Klesch este un grup de întreprinderi care își desfășoară activitatea în sectorul energetic și este stabilit în Jersey. Cererea lui de arbitraj urmează unei notificări anterioare cu privire la un litigiu și unei cereri de consultări cu privire la aceeași chestiune. Litigiul vizează investiții în rafinării de petrol din Danemarca și Germania, iar grupul Klesch contestă contribuția de solidaritate temporară în temeiul Regulamentului (UE) 2022/1854 al Consiliului[6]. Regulamentul Consiliului stabilește o contribuție de solidaritate temporară obligatorie pentru profiturile excedentare ale întreprinderilor din sectoarele petrolului, gazelor naturale, cărbunelui și rafinăriilor, calculată pe baza profiturilor impozabile din exercițiul financiar care începe în 2022 și/sau în 2023 care sunt cu peste 20 % mai mari decât profiturile impozabile anuale medii între 2018 și 2021. Comisia a informat Parlamentul European și Consiliul cu privire la litigiu în conformitate cu Regulamentul privind răspunderea financiară, la 20 octombrie 2023.

Danemarca și Germania au primit cereri similare de arbitraj din partea grupului Klesch cu privire la legislația lor națională de punere în aplicare a contribuției temporare de solidaritate. Comisia este în strânsă legătură cu Danemarca și Germania pentru a coordona o apărare

[6] Regulamentul (UE) 2022/1854 al Consiliului din 6 octombrie 2022 privind o intervenție de urgență pentru abordarea problemei prețurilor ridicate la energie, JO L 261I, 7.10.2022, p. 1.

comună. În particular, Danemarca și Germania au confirmat, în baza articolului 9 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul privind răspunderea financiară, că nu intenționează să acționeze în calitate de părți chemate în judecată în cauzele introduse împotriva lor de grupul Klesch. Prin urmare, UE acționează în calitate de parte chemată în judecată în aceste cazuri [articolul 9 alineatul (1) ultima teză din Regulamentul privind responsabilitatea financiară].

## 4. Transparența în cadrul procedurilor de soluționare a litigiilor dintre investitori și state declanșate împotriva Uniunii

Comisia Europeană se angajează să asigure cel mai înalt grad de transparență în cadrul procedurilor de soluționare a litigiilor dintre investitori și state declanșate împotriva Uniunii. În anii recenți, Comisia a reformat radical abordarea Uniunii față de soluționarea litigiilor în materie de investiții printr-o serie de inițiative. Printre acestea se numără negocierea normelor de transparență, care a dus la adoptarea normelor de transparență UNCITRAL în 2013 și la includerea acestor norme în dispozițiile sistemelor jurisdicționale în materie de investiții stabilite prin acordurile bilaterale ale UE cu Canada, Singapore, Vietnam, Chile și Mexic.

În plus, Uniunea a fost implicată în negocierea Convenției Națiunilor Unite privind transparența în arbitrajul litigiilor dintre state și investitori realizat în baza tratatelor („Convenția din Mauritius”, New York, 2014), care este o convenție a ONU care prevede aplicarea normelor de transparență UNCITRAL la cele peste 3 000 de tratate bilaterale de investiții. Comisia a urmărit ca normele de transparență UNCITRAL să se aplice la TCE prin Convenția din Mauritius și a elaborat o propunere de Decizie a Consiliului vizând autorizarea semnării Convenției din Mauritius de către UE, în ianuarie 2015. La 25 iunie 2024, Consiliul a adoptat decizia privind semnarea Convenției din Mauritius, iar UE o va semna în mod oficial. Va urma apoi ratificarea Convenției din Mauritius de către UE, după aprobarea ei de către Parlamentul European. După ce UE semnează și încheie Convenția din Mauritius, statele membre pot proceda la ratificarea ei la nivel național.

Între timp, Comisia a luat inițiative de a asigura cel mai mare grad posibil de transparență în plângerile investitorilor care i-au fost aduse la cunoștință până în prezent. Ea a publicat pe site-ul de internet al DG Comerț cele mai recente schimburi de informații dintre investitori și Comisie (https://ec.europa.eu/trade/policy/accessing-markets/dispute-settlement/investment-disputes/). Dacă investitorii decid să transmită plângeri în vederea arbitrajului, Comisia intenționează să continue aplicarea standardelor de transparență prin depunerea de eforturi pentru a se ajunge la un acord cu investitorii în ceea ce privește publicarea informațiilor relevante și prin organizarea de audieri deschise.

***